619/01

Den 30. april 2001 blev i sag nr. 54.247:

xxx xxxxxxx
xxxxxxxx xx
xxxx xxxxxx

mod

Alm. Brand af 1792
Lyngby Hovedgade 4
Postboks 1792
2800 Lyngby

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har hundeansvarsforsikring i Alm. Brand af 1792, klager over selskabets afvisning af at udbetale erstatning efter en anmeldt ansvarsskade.

I klageskemaet af 28/8 2000 hedder det: "Vores hanhund (Jeff) stak af fra et uaflåst hus og endte hos en hunhund (Trine) i løbetid. … At de dækker udgifter til dyrlæge for den skadelidte."

I skrivelse af 23/10 2000 fra selskabet til nævnet hedder det: "Der er tale om en tævehund i løbetid, som går rundt i skadelidtes have. Vores kundes hanhund er herefter løbet ind til tævehunden, og har bedækket denne. Vores kunde er selvfølgelig ansvarlig for bedækningen, men kan i henhold til gældende retspraksis ikke gøres erstatningsansvarlig, hvis tævehunden ikke har været lukket forsvarligt inde. Retspraksis siger at hvis tævehunden skal gå ude, så skal den være i en indhegning på minimum 1,80 meter. Dette synes ikke at være opfyldt i denne sag, hvorfor vi ikke kan hjælpe skadelidte med erstatning."

Der foreligger ikke oplysning om, hvilken form for indhegning, der var omkring skadelidtes hund, eller f.eks. hvor skadelidte befandt sig på skadetidspunktet.

Nævnet udtaler:
Det indklagede selskab er ansvarsforsikrer for klageren. Det er således selskabets opgave at varetage klagerens interesse ved at tage stilling til de krav, der rejses mod de sikrede, og betale erstatning for de krav, der vil kunne gennemføres mod sikrede, forudsat at disse ikke er undtaget fra ansvarsforsikringens dækning.

Klagerens hanhund har bedækket skadelidtes hunhund, og klageren har derfor som udgangspunkt pådraget sig et retligt erstatningsansvar, jf. hundelovens § 8.

Dette ansvar kan nedsættes eller bortfalde, hvis skadelidte har udvist egen skyld eller ud fra betragtninger om accept af risiko. Det indklagede selskab har imidlertid ikke oplyst omstændigheder, der giver nævnet grundlag for at antage, at skadelidte har handlet på en sådan måde, at han har fortabt retten til erstatning – helt eller delvis. Nævnet bemærker i den forbindelse, at der intet er oplyst om, hvorvidt skadelidtes have var indhegnet eller ej, og at nævnet i øvrigt finder selskabets påstand om, at tævehunden skal befinde sig bag et 1,80 m højt hegn, før at skadelidte kan kræve erstatning, for urigtig, jf. bl.a. Østre Landsrets dom af 15. maj 1998, gengivet i Forsikrings- og Erstatningsretlig Domssamling 1998 s. 791. På det foreliggende grundlag finder nævnet derfor, at selskabet ikke har været berettiget til at afvise erstatningspligten.

Derfor

b e s t e m m e s :

Selskabet, Alm. Brand af 1792, skal anerkende, at det har været uberettiget til at afvise erstatningspligten for de udgifter, der er en følge af den uønskede parring.

Marianne Højgaard Pedersen